

מסכת שבת

פרק יב

א. הבונה, במאה יבנה ויהא חיב, הבונה כל שהוא, והמסחת, והמבה בפטיש ובמוץד, הקודם כל שהוא, חיב. זה הכלל, כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקימת בשבת, חיב. רבנו שמואל בן גמליאל אומר, אף המבה בקרנש על הפקן בשעת מלאכה, חיב,
מן פניו שהוא כמתיקו מלאכה:

ב. החורש כל שהוא, המגgesch והמרקם והמנזר כל שהוא, חיב. המליך עצים, אם למקו, כל שהוא, אם להטיק, כדי לבשל ביצה קלה. המליך עשבים, אם למקו, כל שהוא, אם לבאה, מלא פי הגדי:

ג. הכותב שטי אותיות, בין בימינו בין בשמאלו, בין משם אחד בין משני שמות, בין משני סממניות, בכלל לשון, חיב. אמר רבי יוסף, לא חיבו שטי אותיות אלא משום רשם, שפה היו כותבין על

קְרַשִׁי הַמְשָׁכֵן, לִידֻעַ אִיזוֹ בֶּן זֶוּגָו. אָמַר רַבִּי, מִצְינָנוּ שֵׁם קְטֹן מִשֵּׁם גָּדוֹל, שֵׁם מִשְׁמָעָן וְשָׁמוֹאֵל, נַחַ מִזְהֹר, ذָנוֹ מִדְנִיאֵל, גָּד מִגְדִּיאֵל:

ד. הַכּוֹתֵב שְׂפַתִּי אֲוֹתִיוֹת בַּהֲעַלְמָן אֶחָד, חַיָּב. כְּתַב בְּדַיּוֹ, בְּסֶם, בְּסַקְרָא, בְּקוּמוֹס וּבְקַנְקָנֶתָּוּם, וּבְכָל ذָבֵר שַׁהְוָא רֹוְשָׁם, עַל שְׁנִי כְּתָלִי זְיוֹוֹת וּעַל שְׁנִי לְוַחֵי פְּנַקְס, וְהַנְּגַהְגֵי זֶה עַם זֶה, חַיָּב. הַכּוֹתֵב עַל בְּשֶׁרוֹ, חַיָּב. הַמְסִירֵת עַל בְּשֶׁרוֹ, רַבִּי אָלִיעָזֶר מִתְּחִיב תְּפָאָת, וַרְבִּי יְהוֹשָׁעַ פּוֹטֵר:

ה. כְּתַב בְּמִשְׁקָין, בְּמַיִּירָה, בְּאַבָּק דְּרָכִים, בְּאַבָּק הַסּוֹפְרִים, וּבְכָל ذָבֵר שְׁנִיאַנוּ מִתְּקִים, פְּטוֹר. לְאַחֲר יָדוֹ, בְּרָגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמַרְפָּקוֹ, כְּתַב אֲוֹת אַחַת סְמוֹהָ לְכַתֵּב, וּכְתַב עַל גַּבֵּי כַּתֵּב, גַּתְכִּוּן לְכַתֵּב חַיָּת וּכְתַב שְׁנִי זַיִ"נָּיו, אֶחָד בְּאָרֶץ וֶאָחָד בְּקֹרֶה, כְּתַב עַל שְׁנִי כְּתָלִי הַבַּיִת, עַל שְׁנִי דְּפִי פְּנַקְס וְאַיְן נְגַהְגֵי זֶה עַם זֶה, פְּטוֹר. כְּתַב אֲוֹת אַחַת נוֹטְרִיקָוֹן, רַבִּי יְהוֹשָׁעַ בָּן בְּתִירָא מִתְּחִיב, וּחַכְמִים פּוֹטְרִין:

ו. הַכּוֹתֵב שְׂפַתִּי אֲוֹתִיוֹת בְּשְׁנִי הַעֲלָמוֹת, אֲוֹת שְׁחָרִית וְאֲוֹת בֵּין הַעֲרָבִים, רַבָּן גַּמְלַיאֵל מִתְּחִיב, וּחַכְמִים פּוֹטְרִין: